

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 389/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného HM Legal s. r. o., Landererova 8, Bratislava, proti postupu Správneho súdu v Bratislave v konaní sp. zn. BA-7Sa/10/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným postupom správneho súdu. Navrhuje prikázať správnenému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a priznať mu finančné zadosťučinenie 1 500 eur a náhradu trov konania.
2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa správnu žalobou z 23. januára 2022 domáhal na Krajskom súde v Bratislave preskúmania rozhodnutia žalovaného Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou z 26. októbra 2021. Predmetom sporu je posúdenie zdravotných odvodov z dividend akciovej spoločnosti.
3. Krajský súd uznesením z 29. apríla 2022 návrh sťažovateľa na priznanie odkladného účinku správnej žaloby zamietol. Toto uznesenie a rovnako aj vyjadrenie žalovaného (z 21. marca 2022) bolo sťažovateľovi doručené 19. mája 2022. V dôsledku prechodu výkonu súdnictva z Krajského súdu v Bratislave na Správny súd v Bratislave je vec vedená pod sp. zn. BA-7Sa/10/2022.

4. Sťažovateľ namieta, že celková dĺžka konania v trvaní 2 rokov a 2 mesiacov je neprimeraná. Podľa názoru sťažovateľa vec nie je po právnej ani skutkovej stránke náročná na posúdenie, pretože vo veci nedochádza k vykonaniu žiadneho dokazovania. Sťažovateľ tvrdí, že k zbytočným priet'ahom neprispel.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je opakovane tvrdené porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a zodpovedajúceho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom správneho súdu v napadnutom konaní.

6. Ústavný súd prvú ústavnú sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, odmietol uznesením č. k. III. ÚS 606/2023-13 z 23. novembra 2023 ako zjavne neopodstatnenú.

7. Ústavný súd preskúmal procesný postup správneho súdu od vydania daného uznesenia ústavného súdu, ako aj v kontexte celkovej dĺžky napadnutého konania. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že správny súd 30. októbra 2023 zaslal sťažovateľovi opätovne vyjadrenie žalovaného (z 21. marca 2022). Dňa 15. decembra 2023 bola správne mu súdu doručená replika sťažovateľa. Správny súd následne 29. apríla 2024 stanovil termín verejného vyhlásenia rozsudku na 5. september 2024.

8. Z relevantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

9. Ústavný súd stabilne judikuje, že čas na konanie bez zbytočných priet'ahov nemožno presne vyjadriť. Rovnako tak nie je presne časovo ohraničená ani primeranosť lehoty, kedy by mala byť tá-ktorá vec prerokovaná a najmä rozhodnutá (I. ÚS 92/97, I. ÚS 61/98). V tomto kontexte ústavný súd dáva sťažovateľovi do pozornosti aj rozhodovacia prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach (a obdobne aj vo veciach správneho súdnictva) dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok ESLP z 15. 10. 1999, č. 26614/95, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, č. 32967/96, body 64, 65 a 66).

10. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že celková dĺžka napadnutého konania, vrátane konania na krajskom súde, do podania ústavnej sťažnosti predstavuje 26 mesiacov. Takúto dĺžku vo všeobecnosti nemožno hodnotiť ako extrémne dlhú, resp. ako nezlučiteľnú so základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V rámci označenej doby v konaní, ktoré v zmysle ustálenej judikatúry nevyžaduje prednostné vybavenie, nebol postup správneho súdu optimálny,

avšak zo zisteného skutkového stavu nemožno dospieť k záveru o jeho absolútnej nečinnosti. V posudzovanej veci okolnosti súvisiace s reformou súdnictva z júna 2023 nemôžu byť na ťarchu sťažovateľa, na druhej strane ústavný súd zotráva na názore, keď je potrebné zohľadniť určitý čas nevyhnutne spojený s reorganizáciou, ktorá zasiahla do všetkých správnych súdnych konaní (napr. III. ÚS 595/2023). Prednostne je nutné akcentovať skutočnosť, že v napadnutom konaní správny súd už stanovil termín vyhlásenia rozsudku, a preto možno predpokladať meritórne rozhodnutie v pomerne krátkej dobe (5. september 2024, pozn.). Zároveň napadnuté konanie do istej miery ovplyvnilo aj správanie sťažovateľa, keď svoju repliku predstavil až po opakovanom doručení vyjadrenia žalovaného, čo predĺžilo procesný postup spojený s doručovaním vzájomných vyjadrení (§ 106 Správneho súdneho poriadku). Ústavný súd k tomu však dodáva, že účastník konania má právo, nie povinnosť vyjadriť sa k veci, pričom za nevyužitie tohto práva nemožno účastníka konania sankcionovať (napr. II. ÚS 667/2013), čo platí aj naopak, keď účastník svoje právo využije.

11. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľa o právnom a skutkovom stotožnení jeho správnej žaloby s právnou vecou, v ktorej ústavný súd nálehom sp. zn. III. ÚS 588/2023 z 11. januára 2024 vyslovil porušenie práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v okolnostiach predbežne prerokovávanej ústavnej sťažnosti primárne poukazuje na vzájomné odlišnosti. Zo skutkového stavu uvedeného v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 588/2023 vyplýva, že sťažovateľka podala správnu žalobu 4. júla 2021 (sťažovateľ 25. januára 2022, pozn.) a v čase rozhodovania ústavného súdu nebola predmetná právna vec sťažovateľky právoplatne skončená, pričom zásadným je najmä rozdiel v dobe trvania nečinnosti správneho súdu (takmer 1 rok a 11 mesiacov, pozn.), z toho sústavne v časovom úseku dlhom takmer 1 rok a 6 mesiacov, počas ktorého súd ani po doručení vyjadrenia žalovaného nerozhodol o návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Z uvedených dôvodov nebolo možné hodnotiť napadnuté konanie rovnakou optikou (podobne I. ÚS 354/2024).

12. Ústavný súd konštatuje, že zistená nečinnosť správneho súdu vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania a všetky okolnosti daného prípadu nedosahuje takú intenzitu, ktorá by nasvedčovala, že došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

13. V súvislosti s právnym zastúpením sťažovateľa ústavný súd ešte podotýka, že na účely konania pred ústavným súdom ho nepovažoval za kvalifikovane právne zastúpeného advokátom, aj keď predložil „splnomocnenie“. Toto plnomocnenstvo udelené 25. októbra 2023 bolo priložené k predchádzajúcej ústavnej sťažnosti, o ktorej ústavný súd rozhodol. Ústavný súd už v minulosti judikoval, že v zmysle § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde sa ku každému návrhu na začatie konania musí pripojiť splnomocnenie na zastupovanie sťažovateľa advokátom. Predloženie splnomocnenia súvisiace s vecou, o ktorej už ústavný súd konal a rozhodol, nespĺňa požiadavky naň kladené citovaným ustanovením a nie je spôsobilým založiť účinky začatia konania pred ústavným súdom (napr. I. ÚS 50/02, III. ÚS 129/2017, II. ÚS 294/2019, II. ÚS 136/2023). Z dôvodu

odmietnutia ústavnej sťažnosti ako zjavnej neopodstatnenej ústavný súd nevyzýval sťažovateľa na predloženie nového splnomocnenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. augusta 2024

Robert Šorl
predseda senátu